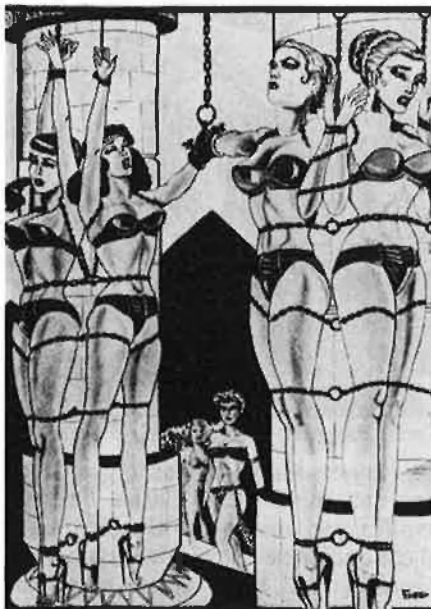

«¡Fes-me mal!...»

El sado-masoquisme és, ara mateix, una més de les opcions sexuals entre les persones. La literatura i el cinema s'han ocupat en moltes ocasions del tema, no sense polèmica.

Ramon Pigranyes

En un paràgraf de la novel·la de Robert Coover, *Azotando a la doncella*, el protagonista, un sàdic practicant, abans de començar a colpejar la seva minyona, diu: «Em pregunto si pots arribar a entendre com em costa el que faré». A la novel·la *Beaucul*, de S. G. Clo'Zen (un pseudònim sota el qual s'amaga un conegut escriptor francès), un dels personatges arriba a una casa on el reben amb aquestes paraules: «¿Vostè és la senyora que ve pel càstic?».

L'interès dels escriptors de tots els temps pel sado-masoquisme ha donat com a resultat una gran quantitat de novel·les que, generalment i lamentablement, anaven firmades amb pseudònim. Les possibles represàlies, la por a arriscar-se, a canviar d'estil, al tabú que encara avui representa reconèixer tenir fantasies tipus: el fuet i les seves múltiples aplicacions, les cadenes, el cuir com una segona pell, les bufetades substitutives del diàleg, els crits, no solament com a conseqüència d'un concepte tradicional del plaer, sinó com l'evidència del dolor voluntari, han fet que els escriptors —però també els amants d'aquesta febre apassionada a la qual, pel que sembla, és

diffícil resistir-se— hagin preferit la clandestinitat i, per què no dir-ho, els seus encants.

Allò que fins fa poc pertanyia exclusivament a petits, però poderosos grups en decadència, més moral que no econòmica, es presenta actualment com una evidència difícil de no admetre. El sado-masoquisme és ara mateix una més de les opcions sexuals entre les persones. Així, doncs, és habitual llegir en les pàgines de *La Vanguardia* anuncis de particulars que ofereixen el seu cos per ser castigat o bé —hi ha d'haver gent per a tot—, anuncis de veritables especialistes en *panederes*. També el cinema s'ha apuntat a la moda sado-maso i n'ha tret substanciosos beneficis que demostren que no es tracta solament d'una dèria artística del moment sinó d'un fantasma que batega en la majoria de les ments. Recordem només, *Nueve semanas y media*, *El jardín secreto*, dirigida per Carlos Suárez i interpretada per Assumpta Serna i *Maitresse*, de Barbet Schroeder, amb la parella Gerard Depardieu i la inoblidable Bulle Ogier.

Els *sex-shops*, que en un principi només tocaven el tema de la masturbació i del complement-joguina per animar l'avorrit panorama d'un sexe dominical, s'han convertit en veritables coves d'Alí Babà, curulles de material que més que sexual sembla bèl·lic. Bromes a part, l'oferta respon a un ús continuat i creixent d'aquesta modalitat sexual dignificada pel Marquès de Sade, però tan antiga com el temps.

No ens enganyem, però, els practicants del sado no són majoria i, en conseqüència, aquest exercici encara es considera original, i alhora perillós. No és fàcil, doncs, per aquesta gent trobar *partenaires*, ni arrossegar, sense passar certa vergonya, les cadenes, els fuets i els vestits de cuir d'una banda a l'altra. El secret més absolut encara impera, però així i tot ja no cal recórrer exclusivament a la prostitució per posar en pràctica l'ús i abús d'aquest costum.

A Barcelona, sense anar més lluny, és possible concertar cites amb amants del sado sense pagar ni un duro. De la mateixa manera que hi ha bars, agèn-

Ward «Torture Manor»

cies i clubs on un pot aparellar-se, buscar la dona de la seva vida, fer canvis de parella, etcètera, comença a haver-hi l'equivalent en el món del sado-maso. La discreció, però, en aquests llocs és rigorosíssima i és difícil obtenir-ne un testimoni seriós.

Una altra prova demostrativa de l'augment de l'interès pel sado, és que els videoclubs tenen cada vegada més cintes on apareixen elements característics d'aquest desenfrenament. Els videoclips, aquesta nova indústria destinada a aprenents de directors de cinema i a enfonsar amb unes quantes imatges espectaculars el sentit d'una cançó, cada vegada hi ha més escenes de bufetades, violència sexual, i tota la resta d'elements que constitueixen l'escenografia i la simbologia sado-masoquista...

Parlant de Sade, Jules Janin escriu a la *Revue de Paris* de 1834: «Les obres de Sade només són cadàvers sagnants, infants arrencats dels braços de les seves mares, dones joves degollades en acabar l'orgia, copes plenes de sang i de vi, tortures impensables. S'encenen canelobres, s'esclafen cranis, s'arrenca la pell dels homes, es crida, es blasfema, se'ls arrenca els cors, ¡i això a cada pàgina! ¡A cada línia! ¡Sempre! ¡Oh, quina depravació infatigable!».

Però no tothom diu de Sade aquestes bestieses. Durant el procés que no fa gaires anys es va celebrar a París per condemnar l'edició de les obres del Marquès, Jean Paulhan —un intel·lectual de talla, i crític fi— va mantenir amb el jutge el següent diàleg:

Paulhan: «Hi ha alguna cosa de molt pura, de molt violenta en Sade,

una cosa que és fins i tot xocant, però que justifica tota la resta».

President del tribunal: «¿A quina puresa us referiu?».

Paulhan: «És la puresa de la destrucció. És perillosa. Vaig conèixer una noia que es va fer monja després d'haver llegit les obres de Sade i justament perquè les havia llegit».

President: «¿Creieu que és un mal resultat haver-se fet monja?».

Paulhan: «Constato només que és un resultat».

La polèmica encara dura. Els defensors dels valors tradicionals no es cansen d'avorrir-nos amb sermons sobre el perill de qualsevol oferta que s'allunyi del «ajunteu-vos i reproduïu-vos». La legislació europea sobre el dret a editar obres, literatura, còmic, fotografia, etcètera, és un autèntic laberint on s'amaga una censura profundament tendenciosa: Es pot comprar l'enciclopèdia de les armes i, en canvi, no es pot comprar les mil millors maneres de flagel·lar.

A mesura que, d'una banda, el consum de sado-maso augmenta i, de l'altra, les idees evolucionen, és d'esperar que el practicant de sado pugui viure com un caçador, un pescador de truites de riu, un soci de l'Espanyol o numismàtic. De tota manera no s'aconseguirà mai, i aquest és un dels mèrits d'aquesta dèria, la normalitat absoluta. El sexe sempre necessitarà racons obscurs, zones tèrboles, vicis inconfessables que, només pel fet de practicarlos, esdevenen flaqueses.

A *Història d'O*, sens dubte la vaca sagrada del gènere, Pauline Reage escriu: «¿Com havia d'oblidar-ho? Ell era la mà que li embenava els ulls, el fuet de Pierre, la cadena del capçal del seu llit, el desconegut que li mossegava el ventre, i totes les veus que li donaven ordres eren la seva veu. ¿Es cansava? No. A força de ser ultratjada, semblava que s'hi hagués acostumat. (...) Una horrible sacietat del dolor i de la voluptuositat hauria hagut d'empènyer-la de mica en mica cap a la insensibilitat, el son o el somnambulisme. Tot al contrari. (...) Cada dia embrutada ritualment de saliva i d'esperma, de suors barrejades, es sentia literalment receptacle de les impureses, la claveguera de què parlen les escriptures».

Aquesta mena de textos són freqüents en la literatura eròtica, i actualment s'han traslladat al còmic. Els castells amb aristòcrates perversos, han estat substituïts per persones corrents que, com els dibuixos de Pons (*El Ví-*

bora), practiquen amb pocs complexos això que molts consideren una forma corrupta d'esport. Truman Capote, en la seva inacabada novel·la *Pregàries respostes*, situa el protagonista en una empresa de serveis sexuals molt semblant a una gestoria qualsevol de l'Eixample. Cada servei té el seu preu, independentment de la valoració moral que se'n pugui fer. Aquesta visió objectiva de les debilitats humanes és potser la millor manera d'encarar-se amb una zona sempre conflictiva de l'activitat humana, els sermons, les estridents histèries dels defensors d'un ordre establert que amaga allò que practica, la consabuda oposició d'un feminisme tan radical com tronat, una educació que no permet sortir d'una tradició històrica nefasta i, en definitiva, la construcció sistemàtica de dic-

morals que limitin la normal o voluntària expressió de les persones, són el decorat quotidià d'aquesta eterna polèmica entre aquell que practica el sado-masoquisme com una perversió (i que vol mantenir-ne el caràcter clandestí) i els que intenten convertir-lo en un dret tan humà com ho són l'homosexualitat, el dret a la vaga i el dret a equivocar-se.

En aquest sentit, són importants les aportacions artístiques, és a dir, aquelles obres que, malgrat tenir una temàtica descaradament sado-maso, sobreviuen al pas del temps i desperten un interès autèntic per una forma d'art i, en definitiva, de cultura.

El gran poeta, novel·lista, músic i cantant que va ser Boris Vian ja ho cantava: «Fes-me mal, Johnny, Johnny, Johnny. Porta'm al cel». □

La normalitat absoluta, i és un dels mèrits, no s'aconseguirà mai.